

Arrest

nr. 188 052 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017, datum waarop de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 22 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Op 7 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 131 259 van 13 oktober 2014 bevestigde de Raad deze beslissing.

1.3. Op 26 januari 2015 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Deze aanvraag werd op 2 april 2015 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.01.2015 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 22.03.2011 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 15.10.2014 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 26.10.2014 te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is (de asielprocedure duurde iets minder dan 3 jaar en 7 maanden), geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Verder beweert betrokkene dat het politieke en sociaal-economisch klimaat in haar land van herkomst nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat het politieke en sociaal-economisch klimaat in haar land van herkomst nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ook beroept betrokkene zich, ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest

198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De advocaat van betrokkene meent dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënte haar verzoek moet richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Verder verklaart betrokkene dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke haar in de huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van haar verblijf." Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Voor wat betreft de bewering dat er zeer sterke sociale banden met België en zijn autochtone bevolking zijn ontstaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 46 jaar in Kirgizstan heeft verbleven. Bijgevolg kunnen haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is. Immers, er dient opgemerkt te worden dat er voor haar meerderjarige dochter, S. S. (ov: ...), inzake de aanvraag art. 9bis d.d. 26.01.2015 eveneens een onontvankelijke beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 02.04.2015. Bijgevolg geldt de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrestnr. 135.236 van 22.09.2004).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter, er bij haar weten geen strafonderzoek hangende is en zij dus geen gevaar vormt voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot beweert betrokkene dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Kirgiezen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omslachtigheid. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Kirgizische burgers.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert maart 2011 in België, heeft lessen en cursussen Nederlands gevolgd, behaalde een attest van inburgering, is ten eerste werkbereid en legt diverse steunverklaringen voor van vrienden, kennissen en burens die de goede wil van betrokkene bevestigen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.5. Tevens op 2 april 2015 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij-artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 26.10.2014”

2. Rechtspleging – ambtshalve middel

Ter terechtzitting van 29 maart 2017 werd de behandeling van de zaak uitgesteld naar de terechtzitting van 26 april 2017. Er werd immers ambtshalve door de Raad opgeworpen dat de eerste bestreden beslissing werd genomen door een ambtenaar met de graad van administratief assistent, daar waar artikel 6, §1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit) stelt dat deze beslissing dient te worden genomen door een ambtenaar die minstens de graad van attaché heeft.

Met een schrijven van 21 april 2016 maakt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie over van een besluit van 26 maart 2009, waarbij overeenkomstig artikel 6, §2, en artikel 13, §2, van het delegatiebesluit een lijst werd overgemaakt van personeelsleden met de graad van administratief assistent welke bevoegd zijn op grond van artikel 6, §2, van het delegatiebesluit om een beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te nemen. Op deze lijst figureert de naam van de administratief assistent W.G., die de eerste bestreden beslissing genomen heeft. De Raad besluit dienvolgens dat het ter terechtzitting van 29 maart 2017 ambtshalve opgeworpen middel ongegrond is.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw

verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

3.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste

zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

3.3.1. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (cf. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

3.3.2. Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (R.v.St. nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; , R.v.St. De Vos, nr. 15699 van 5 februari 1973; R.v.St., Bussiaux nr. 17032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De vraag of de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, raakt de grond van de zaak. Zo de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, zal de verwerende partij daarbij rekening moeten houden bij de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Het eventueel ongegrond zijn van het middel volstaat niet om, zonder grondig onderzoek van dit middel zelf, bij voorbaat te besluiten dat het beroep onontvankelijk is.

Daarbij moet bovendien worden opgemerkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten als dusdanig geen antwoord is op enige verblijfsaanvraag en kan de verwerende partij zich om de redenen hoger uiteengezet onder [3.3.1.] zich ervan onthouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten vereist aldus in elk geval een beoordeling van verzoeksters situatie, onder meer in het licht van de belangen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat zonder meer en automatisch een nieuw bevel zal moeten worden afgegeven. De verzoekende partij heeft wel degelijk belang bij het verdwijnen van het bestreden bevel uit het rechtsverkeer.

De exceptie dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In het middel zelf wordt de schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd.

Gelet op de nauwe samenhang van de eerste drie middelen worden deze hieronder samen besproken.

4.1.1. Verzoekster adstrueert haar eerste drie middelen als volgt:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid*
- de duur der procedure was niet onredelijk lang*
- geen schending van art. 3 EVRM is bewezen*
- de ingeroepen redenen van onmogelijkheid tot terugkeer naar hun land zijn niet bewezen*
- de wet van 22.12.1999 en instructie van 2009 is niet meer van toepassing*
- een schending van art. 8 EVRM is niet bewezen*
- de elementen inzake verregaande integratie behoren tot de gegrondheidsfase hier niet aan de orde*
- ook de overige elementen niet kunnen aanvaard worden*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan en ook moet ingediend worden.

Daarnaast wordt gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekster om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden voor regularisatie;

De verzoekster heeft destijds in maart 2011 een asielaanvraag ingediend, en er is hierop in oktober 2014 definitieve beslissing tussengekomen bij middel van een arrest van de RVV, weze meer dan 3,5 jaar na de initiële aanvraag.

Dat bovendien nog andere procedures zijn gevoerd geworden namens verzoekster die steeds geprobeerd heeft om legaal verblijf te bekomen, en zich tussentijds goed geïntegreerd heeft.

De redenen die door verzoekster werden aangehaald als langdurige procedure, sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Het is volkomen ten onrechte dat argumenten kunstmatig worden opgesplitst tussen argumenten ten gronde en andere argumenten, terwijl de rechtspraak dienaangaande heeft geoordeeld dat argumenten zowel ten gronde als inzake ontvankelijkheid kunnen gelden.

De in de bestreden beslissing ontwikkelde argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Dat nochtans dient aangenomen te worden dat langdurig verblijf met medegaande integratie wel degelijk bepaalde rechten gaat scheppen en deze elementen niet zomaar als niet relevant aan de kant geschoven kunnen worden.

Dat ook de situatie in het land van herkomst van belang is bij de beoordeling van de aanvraag en ook hier dient aangenomen te worden dat niet a priori deze elementen kunnen afgewezen worden, doch integendeel, een grondig onderzoek inzake de ter-zake doende elementen zich opdringt.

Dat ten onrechte het één en ander klaarblijkelijk als niet relevant wordt beschouwd, dit gezien het feit dat er in de bestreden beslissing geen enkel onderzoek dienaangaande is gebeurd naar de toestand in het land van herkomst.

Dat dergelijk onderzoek nochtans primordiaal is aangezien er niet kan verlangd worden dat verzoekster een procedure zou inleiden in een land waar haar leven en/of fysieke integriteit een gevaar loopt."

En:

"TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werd aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procedures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst. Dat verzoekster nu juist niet terugkan naar het land van herkomst en bijgevolg deze procedure dan ook niet kan indienen in het land van herkomst.

Dat in de bestreden beslissing zomaar gratis wordt van uitgegaan alsof verzoekster gemakkelijk een visum zou kunnen bekomen, doch de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoekster terug naar haar land van herkomst zou zijn gegaan, zij nooit enig visum zal kunnen bekomen vanwege de Belgische overheid.

Dat de vraag om in de geschetste omstandigheden alsnog de aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen in het land van herkomst, geheel buiten elke proportie en totaal onredelijk is.

Dat de voorgestelde situatie inhoudt dat verzoekster eerst duizenden kilometers hier vandaan een aanvraag zou moeten indienen bij de Belgische ambassade, waarna die dan het dossier overmaakt aan Brussel, en vervolgens deze beslissing opnieuw gaat versturen naar het land van herkomst, terwijl verzoekster thans op enkele tientallen kilometers van Brussel woont, en het maar logisch lijkt dat zij deze aanvraag aldaar rechtstreeks gaat indienen.

Dat de motivering die verwijst naar onmogelijke minstens al te procedures / hypothesen dan ook geenszins afdoende is en dient afgewezen te worden.”

En:

“DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie, de voorgelegde bewijsstukken inzake onmogelijkheid tot terugkeer, en het feit dat het centrum der belangen van verzoekster thans in België is gelegen, als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt “Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- *er is langdurig verblijf in België gedurende verschillende jaren zonder enig probleem*
- *de verzoekster is totaal verankerd*
- *verzoekster kan onmogelijk terug naar het land van herkomst*

Dat ingeval verzoekster naar het land van herkomst dient terug te keren de situatie van verzoekster ten zeerste ontwricht wordt.

“Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster geenszins gebaat zijn bij het terug naar Kirgistan moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven.

Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoekster gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het zodoen -de maar normaal is dat verzoekster de aanvraag art. 9 BIS VW in België kan indienen.

Verzoekster verwijst naar het feit dat er sprake is van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor zijn zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking.

Verzoekster heeft verschillende stukken voorgelegd betreffende de door haar gerealiseerd integratie. Er is sprake van een buitengewone inzet.

Het staat vast dat als verzoekster thans gedwongen zou worden terug te keren naar haar geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor haar persoonlijke situatie. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en zij zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden te worden.

Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en tevens art. 9 BIS VW."

4.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument

beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Verzoekster stelt terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De eerste bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster blijkt dat verzoekster dezelfde elementen ingeroepen heeft als buitengewone omstandigheid en als element ten gronde. In haar aanvraag van 26 januari 2015 heeft verzoekster samengevat het volgende aangehaald:

- de onveilige toestand in het moederland;
- het verblijf van bijna vier jaar in België;
- de onmogelijkheid om in het buitenland de aanvraag in te dienen aangezien verzoekster reeds in België verblijft;
- integratie en sociale banden;
- geen gevaar voor de openbare orde;
- *“humanitaire redenen”*.

Wat betreft de grieven van verzoekster inzake de elementen van integratie en de lange duur van haar verblijf, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing evenwel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Deze stelling van de verwerende partij, dat de door verzoekster aangevoerde integratie niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang

waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. Verzoekster toont niet aan dat ze door een terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar alle door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie en sociale bindingen geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. De motivering van de bestreden beslissing waarbij gesteld wordt *“deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”* vormt aldus een afdoende motivering. Overigens laat de verzoekende partij met haar betoog na *in concreto* aan te tonen dat de aangehaalde elementen van integratie het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Verzoekster verklaart zich in de middelen in algemene termen oneens met deze beoordeling, doch, zoals hoger uiteengezet, kan niet worden besloten, enkel omwille van het feit dat verzoekster van mening is dat een lang verblijf en integratie-elementen wel als buitengewone omstandigheden in aanmerking komen, dat de beslissing *“totaal onredelijk is”*.

Waar verzoekster aanvoert dat het feit dat zij niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève niet uitsluit dat deze elementen alsnog kunnen worden aangenomen in het kader van haar regularisatie-aanvraag, gaat zij eraan voorbij aan het bepaalde in artikel 9bis, §2, 1°, van de vreemdelingenwet, volgens welk de elementen die reeds in het kader van een asielaanvraag werden ingeroepen, onontvankelijk dienen te worden verklaard, behalve de elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan met welke van die elementen alsnog diende te worden rekening gehouden.

Waar verzoekster aanvoert dat het onredelijk is te verlangen dat zij terugkeert, nu er geen garanties zijn op de afgifte van een visum en vermits zij nu toch slechts *“op enkele tientallen kilometers van Brussel woont, en het maar logisch lijkt dat zij deze aanvraag aldaar gaat indienen”*, valt niet in te zien op welke wijze verzoeksters betoog afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing, zoals hoger uiteengezet met betrekking tot de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeksters betoog houdt op dit punt geen enkele kritiek in ten aanzien van de aangevoerde buitengewone omstandigheden en kan in essentie herleid worden tot een wetskritiek.

Ook verzoeksters verdere kritiek met betrekking tot het continueren van het verblijf in België, de kostprijs van een terugkeer en het bestaan van sociale banden in België, zijn algemene beschouwingen die niet worden betrokken op de concrete gegevens van het geschil. Met een dergelijk algemeen betoog wordt geen schending van de aangevoerde rechtsregels aannemelijk gemaakt.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde incorrect of kennelijk onredelijk is.

4.1.2.1. Het eerste, tweede en derde middel zijn in al hun onderdelen ongegrond.

4.2. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

In een vijfde middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 3 *juncto* 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Gelet op de nauwe samenhang tussen deze middelen worden ze hieronder samen besproken.

4.2.1. Verzoekster licht haar vierde en vijfde middel toe als volgt:

“VIERDE MIDDEL SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

Dat door verzoekster er een totale onmogelijkheid is om terug te keren naar het land van herkomst en om deze reden ook geen procedure art. 9 BIS VW kan ingediend worden in het land van herkomst.

Dat zodoende de aanvraag ten onrechte werd onontvankelijk verklaard gezien de schending niet alleen van art. 8 EVRM (zie hoger) maar tevens de dreigende schending van art. 3 EVRM.

In Kirgistan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard.

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit Kirgizië in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Kirgistan

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Kirgistan.”

En:

“VIJFDE MIDDEL SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat de situatie tot op heden er een is waarbij verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat de ingeroepen redenen, zo ook de onmogelijkheid tot terugkeer in het kader van huidige procedure alle dienen beoordeeld te worden door verwerende partij, en het niet opgaat te stellen dat het één en ander reeds werd onderzocht in een andere procedure, met een ander voorwerp.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hoger gesteld eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten dient vernietigd te worden.

Dat bovendien ingeval van uitvoering van deze beslissingen, zelfs nog voordat er een beslissing is genomen in graad van hoger beroep, er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ontstaan, reden waarom tevens de schorsing van de beide beslissingen wordt gevraagd.”

4.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het betoog van de verzoekende partij, waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land, waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster beperkt zich tot het geven van een louter algemene uiteenzetting omtrent de situatie in Kirgistan, zonder dit te ondersteunen door stukken of verwijzingen naar concrete rapporten, evenmin legt zij het verband met haar persoonlijke situatie. Bovendien dient er nogmaals op gewezen te worden dat verzoeksters asielaanvraag bij arrest van de Raad met nummer 131 259 van 13 oktober 2014 werd geweigerd en dat in beginsel de elementen die werden aangevoerd in het kader van een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 9bis, §2, 1°, van de vreemdelingenwet, onontvankelijk worden verklaard.

Een schending van artikel 3 en 5 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Voor zover verzoekster de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat deze verdragsbepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 30 november 2007, nr. 177.451; RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, maar hoger werd reeds besproken dat zij de schending van deze verdragsbepalingen niet aannemelijk maakt.

Het vierde en het vijfde middel zijn ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT